

Nybyggere på Langås

Af Birgit og Erling Knudsen

Da vi blev gift i 1956, var det småt med boligtilbud.

Vi var skrevet op adskillige steder, men det hjalp ikke. Heldet var med os:

Vi fik mulighed for at leje et rækkehus, Bondehavevej 98, i Bagsværd for maksimalt 5 år.

Efter nogle kontakter til ejendomsmæglere, fik vi i 1959 øje på en byggegrund på Langås i Hareskovby. Det var langt ude på landet, sagde man, men vi slog til. Grunden var på ca. 800 m² og kostede 10.000 kr. med 2000 kr. i udbetaling. Vi havde på det tidspunkt 2600 kr. på kontoen i Lyngby Sparekasse, så der var jo rigeligt at tage af!

På grunden lå et lille sommerhus, som vi solgte fra formedelst 1700 kr., så det lusede. Vi sparede, og en dag skrev vi kontrakt med firmaet Johan Christensen og søn om at bygge et hus på 96 m².

Det var tidens bedste huse, det firma leverede.

Det siger sig selv, at vi tog en del cykelture fra Bagsværd til Hareskov i sommerens løb 1960 for at følge drømmeboligens opførelse.

Vi var ikke bekymrede over, at der ikke var vej og kloak. Kommunen forsikrede, at det kom der, inden vi skulle flytte ind, så vi kunne roligt glemme alt om sivebrønd.

Der blev da også arbejdet på foretagendet, så da vi omsider skulle flytte ind den 30. november 1960, var der et flere meter dybt hul til kloak i stedet for en vej. Alt indbo måtte vi bære fra Tibberup Allé over de tomme grunde til det, der skulle blive Langås 17, dengang benævnt "Sidevej til Søvej".

Søvej kom senere til at hedde Stormly.

Kommunens optimisme med hensyn til kloak viste sig at være ubegrundet. Vi slap for sivebrønd, men måtte lade afløbet fra toilettet løbe i en brønd, der viste sig at skulle tømmes hver 14. dag.

Ikke just opmuntrende.

Huset var udstyret med koksfyre, og brændselsforhandler Skyum og medhjælp måtte slæbe koksene i sække fra Tibberup Allé.

Da huset var færdigt, skulle det belånes. Vi havde brug for 60000 kr. men vurderingsmanden fra Lyngby Sparekasse fik snavsede sko af at komme til denne udørken, så han kunne kun indstille at vi fik 55000 kr. i lån. Der måtte en del snak til, inden den forsigtige sparekasse rystede op med de 60000 kr. Første offentlige vurdering blev 80000 kr., så der var god plads til lånet.

Johan Christensen og Søn havde regnet et par tusinde for meget, fordi de havde brugt et forkert pristal, men det måtte de så bide i sig, og vi fik penge retur!

Vinteren slæbte sig af sted. Huset var lidt fugtigt, så der kunne ikke spares på opvarmningen..

Vi var to familier, der delte skæbne denne vinter: Langås 17 og 19. De to koner hjalp hinanden meget, mens mændene arbejdede ude.

Det eneste fodtøj, der egnede sig til færdsel, var gummistøvler. Dem kunne man ikke så godt møde i på arbejdet, så derfor var der på ”den tomme grund”, Langås 5, gravet et hul, hvorover der var lagt et bræt. Her kunne man så skifte fodtøj.

Henad foråret var vejen omsider dækket til, dog ikke anlagt som asfaltvej, men farbar, fordi det var hård frost.

En dag holdt brændselshandlerens bil udenfor, og han havde bestemt, at nu skulle vi have koks.

Vi kunne forestille os den følelse, der må være, når det første skib kommer til Grønland om foråret.

To måneder efter vi havde købt grunden, ringede ejendomsmægleren Nexø Jensen og spurgte, om vi ville sælge igen, da vi ikke havde påbegyndt byggeri. Han bød 16000 kr., dobbelt så meget, som vi havde givet.

Vi takkede nej med at sige, at så var den nok mere værd. Grunden ved siden af nr. 15 blev solgt året efter til 33000 kr., og i løbet af ganske få år var hele området udbygget. Det var år, hvor lyden af blandemaskiner hørtes dag ud og dag ind også lørdag/søndag.

Da vi flyttede ind, kunne vi se så langt som op til Shelltanken på Ringvejen, nu kan vi fra stuen kun se 5-6 meter til naboens hus.